

3/2012/2013

Podlavičník

MATURITNÍ SPECIÁL

Bože, udělal jsi zbytečně moc kostí.

**Tak mi proboha pomozte,
pane učiteli!**

No, vždyť vám to celou dobu říkám!

**Kruci, játra už se mi
tam nevejdou.**

**Tak tohle jsem fakt
nikdy neslyšel.**

Milí studenti,

tak jsou tady! Kdo , co? (1.pád). Maturity. Vyvrcholení celého školního roku. A to nejen pro maturanty. Toto číslo je takřka celé věnováno právě jim. Tentokrát se dočtete, jak maturovali před 100 lety kolegové studenti. Na naši „zdrávku“ v 70. létech a na svoji maturitu zavzpomínala tehdejší maturantka p. uč. Stašková. Mirka Neubauerová vyzpovídala opět babičku, tentokrát na téma maturity. Jak maturoval pan ředitel? Čtěte a dozvíte se! Pokračujeme v uveřejňování dalších příspěvků z letošní literární soutěže. Takže další variace na mlhu, hlínu a štíhlého chrta. Jak naši studenti vycestovali do Anglie se dozvíte v rubrice Deník zděšeného prváka. Bohužel čtvrtáci jsou už z maturit tak uštvaní, že do Deníku uštvaného maturanta ani nepřispěli. Třešničkou na dortu je rozhovor s p. uč. Leštinou doplněný zajímavými fotkami.

Příjemné počtení přeje redakce Podlavičnicku

MATURITA

Maturita. Který student střední školy by tak známé a oblíbené slovo našich kantorů neznal. Ani nemůže neznat, protože v rámci jednotlivých ročníků se jeho váha nejen zvyšuje, ale také se vyskytuje častěji. Střední škola je ukončována maturitní zkouškou již takřka odnepaměti. Ale z jakých částí se skládala na svém počátku a které nástrahy číhaly na tehdejší maturanty?

Zavedení maturitní zkoušky bylo jednou z důležitých novinek Bonitz-Exnerovy reformy. Jejím hlavním cílem mělo být „ prokázání duševní zralosti“ abiturienta k akademickému studiu. Váha měla být kladena na získané všeobecné znalosti a také na uchopení podstaty otázky. Maturitní zkouška se původně skládala pouze na gymnáziích, ale s odstupem času také na odborných středních školách a mohli se ji zúčastnit i externí studenti. V případě odborných škol se nejednalo o plnohodnotnou maturitu, protože studenti neměli právo vstoupit na univerzitu.

Zkouška se skládala z písemné a ústní části, které se konaly v jednom dni a návazně po sobě. Studenti neměli do konce 19. stol. nárok na přestávku, protože se přece „ nejednalo o memorování vědomostí“, tudíž byla považována za zbytečnou. Ke konci 19. století se od tohoto názoru začalo upouštět a studentům byl umožněn týden volna před ústní zkouškou – svatý týden.

V písemné části se skládala zkouška z mateřského jazyka, na kterou bylo vyhrazeno 5 hodin, studenti měli za úkol zpracovat téma, které se ve škole neprobíralo a museli v něm uplatnit své všeobecné znalosti. Dále se skládala zkouška z latiny a řečtiny (několikastránkový překlad klasického díla!!) a rovněž z matematiky. Ústní zkouška se měla původně skládat ze všech předmětů, ale z důvodu vysoké náročnosti byly zkoušky z některých předmětů zrušeny.

Maturitní zkouška prošla mnoha změnami, ale strach studentů a hledání možností, jak si své „vědomosti“ pojistit (ano, mluvíme o tahákách) zůstaly stejné. Pokud byl student přistižen, musel danou zkoušku opakovat v jiném termínu a za přísného dohledu kantorů. Nejčastěji byla využívána tzv. „pomoc zvenčí“. Vynalézavost maturantů neznala meze. Jednalo se o pečlivě organizovanou skupinu, která se skládala z kamarádů, kteří navštěvovali vysokou školu, z poslíčka (nejčastěji hostinský z nejbližší hospůdky) a chudáků maturantů. Zadání bylo vyhazováno oknem, poslíčkem ve vysoké rychlosti dopraveno k vysokoškolákům, expresně vypracováno a nenápadným způsobem dopraveno do kapes maturantů. Nejčastěji se využívalo nutnosti „čůrat“ a taháky byly větrací šachtou či okénkem dopraveny na toalety, kde si maturant příslušné namnožené odpovědi vyzvednul. Další možností bylo doručení odpovědí prostřednictvím školníka, který nesl maturantům občerstvení. Tento způsob neměl dlouhého trvání, protože kantoři byli také hladoví a zmuchlané papírky v houskách byly docela nápadné a hůře požitelné. Organizování záchranných skupin, šetření mladších ročníků na nákup papírů, nábor „pracovní síly“ (tzv. hektografů) – to vše je pomyslnou „třešničkou na dortu“.

Dominika Chválková, ZLY3

Jeřábek Josef
8. března 1912 v Přemošíně

učeň živnosti strojího
zámečnické u k. p. pol. dr. Škodovy záv.
v Plzni, navštěvoval I. a II. — I., II. a III. třídu strojího
třídní odborné
1926 do 4. května 1929

Živnost písemn. a desk. nauka	chvalitebný
Živnostenské počty	dobry
Kalkulace	chvalitebný
Učetnictví	dobry
Občanská nauka	chvalitebný
Odborné kreslení	dobry
Fyzika	chvalitebný
Technologie kovů	chvalitebný
Nauka o strojích	výborný
Nauka o motorech	chvalitebný
Elektrotechnika	dobry

J. Jeřábek
ústřední ředitel

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Maturita tenkrát

Zřejmě proto, že již patřím „ k pamětníkům“, byla jsem požádána redakční radou, abych zavzpomínala na své maturitní zkoušky. Jsem absolventkou naší školy, a proto si dovolím nejprve přiblížit SZŠ v době, kdy jsem do ní poprvé vstoupila.

Bylo to při přijímacích zkouškách v březnu 1972 a byl to šok. Do té doby jsem navštěvovala ZDŠ v Suchém Vrbném, což byla úžasná krásná, nová škola. A tady: ponurá, stará, deprimující budova. Přijímací zkoušky byly z českého jazyka a matematiky a byly dost náročné. Šance na přijetí nebyla moc velká, kdo neměl vyznamenání, v podstatě neměl šanci. Střední zdravotnické školy byly v té době totiž (a dlouhou dobu poté) v Jihočeském kraji pouze tři: v Písku, v Táboře a v našem městě. A zájem o studium oboru zdravotní sestra značný. Naše škola byla krajská a metodicky řídila školy ostatní. Klima na škole se nám jevilo také „nic moc“: většina vyučujících nám striktně a odměřeně vykala, naše křestní jména zřejmě nikdo z nich ani neznal, někteří lékaři nás dokonce oslovovali „soudružko!“. To ještě nebylo to nejhorší. Škola se hned ráno zamykala, odejít (např. pro svačinu) neexistovalo, u vchodu byla stálá služba, která v blízkém bufetu Modrá hvězda (dnes restaurace) nakupovala svačinu často pro půl školy. Nenáviděly jsme službu naprosto všechny (v oboru zdravotní sestra byly tehdy pouze dívky), byl to v podstatě spíše trest! Vyúčtovat svačiny (v té době obvykle 10dkg vlašského či bramborového salátu a rohlík – cca 2,-Kč) a neprodělat, celý den tam sedět a dělat vrátného nás vážně nebavilo. Učivo jsme si musely za celý den dopsat (kopírky neexistovaly!) a druhý den nikoho z vyučujících nezajímalo, že jsme měly službu u vchodu. Na škole se v podstatě nesmělo nic: o přestávkách opouštět zbytečně třídu, rychle chodit po chodbě, hlasitě mluvit na chodbě, běhat, natož sedět či ležet na zemi a nechat se v klidu překračovat kantory , což přijde dnešním žákům zcela normální. Nechci zbytečně mentorovat, ale normální a slušné to není! . Co mi naopak správné přijde, že jsme všechny vyučující vždy zdravily bez ohledu na to, zda nás momentálně učili, či ne. Když se naše „nezkušené spolužačky“ na třídní odborné exkurzi do západočeských lázní „lehce přiopily“, následoval trest pro celou třídu, do konce studia jsme nesměly na exkurzi, natož

školní výlet. Maturitní ples SZŠ (pro všechny třídy společný) byl uspořádán poprvé právě až v roce 1976, kdy jsem maturovala, a to díky skvělým mladým učitelkám tělocviku. Konal se v DK ROH (dnešní Metropol) a přesto, že jsme měly každá asi jen 2-3 lístky, byl super!!!

Připadá vám to šílené? Zdá se vám, že jsme žily „v době kamenné“? Rozhodně ne, byly jsme mladé, normální dívky, šťastné, že studujeme školu a obor, který jsme si vysnily. Hrdé, že navštěvujeme naši prestižní školu. Postupně jsme se na nové prostředí a poměry adaptovaly a naučily se je respektovat. Někteří učitelé byli báječní, naše třídní naprosto úžasná. Všechny odborné předměty (vnitřní lékařství, chirurgie, pediatrie, kožní, psychiatrie, neurologie, oční, krční-nosní-ušní, epidemiologie a hygiena...) kromě péče o nemocné a odborné praxe (dnešní ošetrovatelství) učili lékaři a často i primáři z nemocnice. A mužský element ve školství udělal své, znemožnit se před mladým krásným chirurgem, či primářem oddělení, kam chodíte na praxi, to se přece nenosí. Od 1.ročníku chodily vybrané žákyně (za odměnu) odpoledne číst pohádky dětem na dětské oddělení. Odborná praxe začínala (4hodiny týdně) už ve druhém ročníku, což bylo také fajn. Uniformou, kterou jsme nosily, byly klasické modré šaty s bílým límečkem, bílá zástěra a samozřejmě čepec s dvěma modrými vyšitými proužky pro odlišení od sester. Moc nám to slušelo! Třídní kolektiv se také „povedl“, byly jsme báječná parta a scházíme se pravidelně dodnes. V době maturit nás bylo dokonce o pět více (dvě spolužačky porodily zdravá děťátka a tři byly těhotné). Ach ta antikoncepce!

Maturitní zkoušky probíhaly v podstatě obdobně jako v době před maturitami státními. Písemné práce se psaly jak z českého jazyka, tak v té době povinného jazyka ruského v dubnu. Což by nebylo nic strašného ani neobvyklého, ale hrůzná byla témata. Ta byla vyhlášovaná centrálně (pro celou ČSSR stejná) ministrem prostřednictvím rozhlasu. Už si přesně nepamatuji, zda bylo čtyři či pět témat, ale bezpečně vím, že byly tři zcela politická a zbylé sice citáty z literatury, ale také tendenčně zpolitizované. Např. v roce 1976 bylo 55.výročí založení KSČ. Toto téma jsme sice čekaly, ale nikdo ho nechtěl psát. Z ruského jazyka to bylo obdobné, ale vždy bývalo i tzv. téma záchranné, v tomto roce pozvání ruského přítele do Čech.

Praktická zkouška však probíhala trochu jinak než v dnešní době. Naše třída byla totiž od 1. ročníku tzv. experimentální, a tak jsme psaly neustále testy a zase testy a to opakovaně ze stejných témat. S odstupem let musím uznat, že to vlastně bylo docela super, protože my

jsme tím pádem vše už musely umět, i když se někdo vůbec neučil. Experimentální tedy byla i naše maturitní praktická zkouška. Po vylosování oddělení (INT a CHIR), 14 dní před praktickou zkouškou, jsme dostaly za úkol vypracovat kazuistiku pacienta s určitou diagnózou na příslušném oddělení. Já jsem moc štěstí neměla, moje pacientka byla velmi nepříjemná paní pracující ve školství (dokonce školní inspektorka!), po operaci žlučníku. Zdá se to velmi jednoduché, ale uvědomte si, že neexistovaly PC ani kopírky. Takže získat všechny informace od pacientky a vypracovat kazuistiku nebyl problém, zato přepsat vše bez chyb na stroji a nakreslit alespoň přijatelné anatomické obrázky trvalo několik dní. Vlastní zkouška probíhala tak, že jsme si losovaly pouze jednotlivé výkony (příprava sterilního stolku k šití, aplikace injekcí, odběr biologického materiálu, stlaní lůžka, hygienická péče, podávání léků, klyzma, cévkování, příprava infuze, transfuze...), které jsme prováděly před maturitní komisí, jejímž členem byl i odborník z praxe (tehdy vždy lékař, dnes staniční sestra maturitního oddělení). Na závěr probíhala ústní obhajoba a to jak vlastního výkonu, tak kazuistiky. Pro zajímavost dětské sestry musely absolvovat navíc ještě praktickou zkoušku v jeslích, na kterou si musely připravit výchovné zaměstnání pro skupinu dětí příslušného věku.

Ústní maturitní zkoušce předcházela tzv. svatý týden, jak je zvykem na většině škol. Maturitními předměty pro obor zdravotní sestra byly: český jazyk a literatura, ruský jazyk, vnitřní lékařství a chirurgie (dětské sestry si mohly zvolit mezi chirurgií a psychologií). Zkoušelo se jako dnes, 15 minut a 15 minut přípravy „na potítku“. Chirurg přiseděl internistovi a naopak, stejně jako dlouhá léta poté. Musím konstatovat, že jen zřídkakdy se stávalo, že některá žákyně maturitu nezvládla. V roce 1976 naše třída ZS 4.A maturitu úspěšně zvládla a v červnu jsme ve Slávii slavnostně převzaly, za účasti našich blízkých, maturitní vysvědčení. Tenkrát nikoliv v deskách, ale v červených ruličkách s trikolórou.

Přeji všem letošním maturantům úspěšné zvládnutí maturitních zkoušek.

Přeji i všem učitelům úspěšné zvládnutí maturitních zkoušek.

Přeji všem maturantům, jejich rodičům a třídním učitelům příjemné slavnostní předávání maturitních vysvědčení ve Slávii.

Zdeňka Stašková

VÝLET DO MINULOSTI aneb MATURITY...

Maturita? Každý si pod tím pojmem představí skoro to samé. Učení, učení a zase učení, které končí zkouškou. No a jak to vypadalo v roce 1953? Tak s touhle otázkou jsem znovu útočila na babičku. Podle mě se to moc nezměnilo.

Svaťák. Týden před maturitou. Babička nebyla jediná, kdo seděl doma a učil se, ale kdo to nedělá i teď?

A konečně nastal ten osudový den. Nebo dny? Vlastně to bylo takhle... Jako první byla písemná zkouška a potom následovala ta ústní. Nic nového, ale mezi to se vešla i ta praktická.

Protože babička studovala na dětskou sestřičku, tak se její maturita skládala i s praktické části, na toto téma.

Představme si tu část s filmu „Rebelové“, kdy jsou všichni dušeni před obrovskou komisí, které je probodává pohledy. No tak takhle to vypadalo taky. Pokud budu muset něco říkat, před tolika lidmi, tak to jsme nahraná.

No naštěstí babička tohle zvládla a odmaturovala ze všeho.

Jak jsem řekla, podle mě se to moc nezměnilo. Hlavním úkolem je udělat ji a to je dnes i v roce 1953 stejné. No uvidíme, jak to zvládnou já.

Neubauerová Mirka ZLY 1

Pohled od katedry

Vyvrcholením každého školního roku jsou bezesporu maturity. Pro studenty i kantory. V současné době jsou za dveřmi. Co za dveřmi! Přímo na ně buší. Ostatně maturity o sobě dávají vědět v průběhu celého roku. Vlastně by se dal podle nezaměnitelných charakteristických symptomů sestavit jakýsi kalendář. Vypadal by asi takto:

ZÁŘÍ: V této době se maturit obávají především učitelé. Nejčastěji zaznívající kantorský slogan je: „Já teda fakt nevím, jak chcete tu maturitu udělat.“

Studenti zachovávají stoický klid. Jejich krédo je: „Zvládli to jiní, zvládnou to taky!“

PROSINEC: Studentstvu začíná zamrzat sebevědomí. Méně tvrdí jedinci připouštějí, že by se mohli na nějakou tu četbu podívat (teda možná!). Učitelé z celé situace cítí určité zadostiučinění (tedy někteří – já určitě ano).

LEDEN: Měknou i nejzatvrzelejší. Pod lavicemi zoufale listují Májem a marně vzpomínají, proč v závěru „furt volají nějakýho Hynka“. Jiní se k šprtání nesnižují. Volí jiné metody. Méně zkušené učitelé podléhají dojmu, že se s novým rokem stali oblíbenými. Třída se směje jejich vtipům, při setkání z dálky zdraví, někteří studenti toužící po dobrých známkách náhle úslužně otevírají vchodové dveře.

BŘEZEN: Přitahuje na obou stranách. Učitelé začínají být lehce nervózí (já lehce hysterická). Hysterie je patrná i na studentstvu. Množí se dotazy. Ti s nervy v kýblu nosí do hodin i učebnice.

KVĚTEN - “ DEN D“ aneb **DEN POSLEDNÍHO SOUDU:** Studenti překvapují. Borci, kteří měli dosud pro maturitu jen slova pohrdání, mají ve tváři barvu šneka zahradního. Někteří se „pochlapí“ a podají životní výkon, někteří bohužel ne. Tak to prostě je. Každý rok.

V.K.

Dříve maturanti, dnes zkoušející

Pan učitel Dalibor Vácha vyjádřil vzpomínky na maturitní den verši. Ještě dnes je z nich cítit rozervanost tehdejší 18-tileté duše.

ráno posledního dne

jítro se sluncem

hrdě a vyděšeně z kopce dolů

cigáro potají přede všemi

oheň hozený do tváře cizince

boty klapou na cestě do schodů

otázky, hlouposti, blbosti, kecy a lži

neupřímné úsměvy a prázdné fráze

konec bez konce a úleva bez úlevy

pivo, rum, rum, pivo

tupý pohled do prázdné sklenice

ráno prvního dne

ještě hvězdy nad hlavou

pomalů a nejistě do kopce nahoru

Úleva? prázdnota navěky

P. uč. Kletečková

Moje maturita byla krvavou záležitostí. Doslova! Ne že bych krev potila (tu potím spíše v roli zkoušejícího). Nekrvácelo mi ani srdce, ale paty. Nové lodičky udělaly svoje. Takže jsem se téměř výhradně při zkoušení soustředila na to, jak se pod stolem zout, a trnula strachy, aby mi ty „španělské botky“nikdo nikam neodkopl. Pamatuju se, že jsem si vytáhla Karolínu Světlou. Chtěla jsem zaperlit a řekla jsem, že Světlá v době milostného vztahu s Nerudou už byla čtyřicetiletá matrána. To slovo se mi hrozně líbilo, ovšem nedošlo mi, že označuje ženu usedlou, nudnou, nezajímavou, zkrátka jednou nohou v hrobě. Urazila jsem tím češtinářku, které bylo přes 45!

Jako zkoušející jsem zažila u maturit kdeco. Například tři maturanty, kteří málem maturitu zaspali. Z toho dva zaspali spolu. Třetí zaspal sám, dorazil taxíkem bílý, jak stěny v nemocnici. Zažila jsem davovou maturitní hysterii. Holky si navzájem brečely v náručí, odbíhaly na záchod (asi zvracet) a na pokusy vyděšeného třídního utěšit je reagovaly ještě hlasitějším pláčem. Jedna maturantka zvolila k slavnostnímu outfitu kontaktní čočky modré jak bazén na plovárně. Při pohledu do jejích očí jsem se lekla tak, až mi upadla tužka. A někdy to bylo dost dramatické. Při angličtině jedna maturantka u mapy hledala Ameriku, v rozčilení to mohutným švihem ukazovátka vzala přes Austrálii a Aljašku. Ukazovátko nebezpečně svištělo nad hlavami komise a místnost byla najednou nějak malá a ukazovátko zatraceně dlouhé. A taky jsem jednoho borce, který prohlašoval, že maturita je „ dávačka“, tahala z pánského záchodku a takřka násilím donutila odmaturovat. Až budu v důchodu, možná napíšu paměti zasloužilého pedagoga. Teda jestli si budu něco ještě pamatovat.

P. ředitel Štix

Dramatická byla zkouška z českého jazyka. Neměl jsem štěstí při výběru otázky. Vytáhl jsem si poslední číslo 25 - próza a poezie 70. let 20. století (špatná doba, špatná oficiální tvorba). Navíc jsem si poslední otázku pořádně nezopakoval a doufal jen, že si ji nevytáhnu. Po nejistém úvodu, ve kterém jsem se snažil soustředit na prózu, protože z té jsem si něco vybavoval, chtěla komise rozebrat moderní báseň Kabát od M. Floriana. (O kabátu jsem věděl jen to, že by se neměl často převlékat, nebo že košile je bližší než kabát.) Ani po jejím přečtení jsem netušil, co tím chtěl básník říci. Mezitím začali zkoušející a přisedící diskutovat mezi sebou o obsahu veršů. Zmohl jsem se jenom na horlivé přikyvování tu zkoušejícímu, tu přisedícímu. Výměna názorů začala být vášnivá, atmosféra houstla, už jsem ani nikomu nepřikyvoval, jen jsem odevzdaně koukal. Ti dva se nakonec v jednotném výkladu neshodli, po mně už nic nechtěli a propustili mě. Odcházel jsem s tím, že z češtiny jsem neodmaturoval, a musel jsem se posilnit jedním panákem na další předměty. K mému překvapení jsem nakonec dostal za 2. Rozhozená komise asi uznala, že nebylo moudré „pouštět se do větších akcí“ se socialistickou poezií.

V roli zkoušejícího si pamatuji na první rok mé praxe. Nastoupil jsem po vojně na SZŠ v Č. Budějovicích a dostal hned dvě maturitní třídy. Při maturitě z jazyka měla každá otázka dvě části – obecnou a odbornou. Tu odbornou slovní zásobu jsem se vlastně učil společně se studenty, a tak jsem si ještě těsně před zkoušením v koutku na chodbě pročítal otázky. Asi jsem musel vypadat dost vyplašeně, protože kolemjdoucí předseda maturitní komise si ke mně přisedl a utěšoval mě: „Nebojte se, studente, to určitě zvládnete.“ No, zvládnul, ale nervy to byly.

„Vesele příběhy z maturit na naší škole“

zkoušející: „Popište hrudní koš.“

maturantka: „Hrudní koš se skládá z hrudní kosti a žeber, která jsou přirostlá k lícni kosti.“

zkoušející: „Jak se latinsky nazývá zakřivení žaludku?“ (curvatura ventriculi)

maturantka: „Kurva..., kurva...?“

zkoušející: „Kurva je morálně pokřivená femina.“

zkoušející: „Jak se jmenuje nejznámější fejeton J. Nerudy?

maturantka: ???????

zkoušející: „No, četli jsme ho při hodině. Bylo to o tom, jak Neruda vyměnil slámu ve slavníku a pak nastal problém.“

maturantka: „Kam se starou?“

reakce od přisedícího: „Tak tenhle problém mám už několik let.“

Praktická maturita, součástí komise byl i odborník z praxe – lékař, tentokrát chirurg.

Úkol: obvaz bérce

Dívka, která dělala model, měla dlouhé, široké kalhoty. Zkoušená vyhrnula modelce kalhoty, ty vzápětí spadly. Nervózně je vyhrnula znova, opět spadly. Když se situace opakovala potřetí, povídá lékař: „Slečno, když chirurg něco dělá, tak zásadně bez kalhot.“

Nová tvář v učitelském sboru - p. uč. Leština

Jakou práci jste předtím vykonával?

Předtím, než jsem se rozhodl vydat na dráhu pedagogickou, pracoval jsem na Probační a mediační službě ČR – středisko České Budějovice. Zde jsem působil jako probační úředník.

Proč jste se rozhodl zrovna pro tuto práci?

Pro toto zaměstnání jsem se rozhodl z toho důvodu, že jde o práci v oblasti trestního práva, a to velmi zajímavou a odpovědnou. Tato práce mne velmi bavila, a proto jsem se rozhodl, se souhlasem pana ředitele Mgr. Štixe, skloubit obě práce dohromady a na částečný úvazek opět na Probační a mediační službu nastupuji.

V čem spočívá práce probačního úředníka?

Tato práce se týká dohledů nad odsouzenými a přípravného řízení. Jinými slovy, jednalo se o práci s lidmi, kterým soud uložil podmíněný trest odnětí svobody a tuto „podmínku“ jim soud zpřísnil dohledem probačního úředníka. Měl jsem na starosti celou škálu klientů, od dospělých přes mladistvé (do 18 let) až po nezletilé (do 15 let). Dále jsem se zabýval prací v přípravném řízení, tzn. přípravou podkladů pro rozhodování soudu o druhu uloženého trestu, případně o odklonu v trestním řízení, což je alternativní způsob řešení trestních věcí. K této poslední agendě se opět vracím a bude mou hlavní činností na Probační a mediační službě (PMS). Domnívám se, že jde o práci velmi zodpovědnou, jelikož úředník přímo komunikuje se soudci, státními zástupci, kriminalisty, obviněnými a v neposlední řadě též s poškozenými. Práce s lidmi je vždy velice náročná, ostatně to studenti SZŠ a VOŠZ, kteří již absolvovali praxi a zároveň součástí jejich oboru je právě komunikace s klienty, vědí.

To je skutečně náročné. Co je Vás nejtěžší?

Právě agenda přípravného řízení je oblastí velmi náročnou, kde je nutné skloubit nejen znalost trestního práva, ale též komunikační dovednosti. Obviněným a poškozeným klientům

PMS nabízí možnost mediace, tj. řízeného způsobu řešení konfliktu mezi těmito stranami. Ani kolegové, vykonávající ostatní agendy, jako jsou obecně prospěšné práce, trest domácího vězení nebo dohledy nad podmíněně propuštěnými, to nemají lehké. Respekt mám zejména práci kolegy, který má i takové klienty, kteří strávili většinu svého života ve vězení, a to i za tak závažnou trestnou činnost, jakou je brutální vražda. Ano, i s těmito jedinci se probační úředník při své práci setkává. A řekněme si na rovinu, koho z nás by těšilo vědomí, že se k nám chystá klient, který byl odsouzen za vraždu a navíc vás policie upozorňuje, že je tento člověk ozbrojený a neustále pod vlivem omamných a psychotropních látek. Zde nezbývá úředníkovi než spoléhat na své komunikační dovednosti i skutečnost, že odsouzený zpravidla zpět do výkonu trestu odnětí svobody nechce.

Chtěl jste se vždy stát učitelem? Jak si jinak vysvětlit Váš „přestup“ z tohoto prostředí na zdrávku?

Jestli jsem se vždy chtěl stát učitelem? Vůbec ne! Na gymnáziu jsem školu nesnášel, takže o povolání učitele jsem zprvu vůbec neuvažoval. Také jsem se domníval, že většinu toho, co se učím, nebudu v životě potřebovat. Vysokoškolská studia jsem zahájil studiem oboru fyzioterapie, ke kterému jsem se díky této škole opět vrátil a jsem za to rád.

Jaký byl Váš nejoblíbenější předmět na střední škole?

Nejraději jsem měl výpočetní techniku a tělocvik. To se vleče se mnou až dodnes, sport a počítače jsou mé hobby.

Jaký byl Váš nejoblíbenější pacient?

Oblíbeného pacienta nemám, ale obecně řečeno, je to každý, který spolupracuje, dbá na doporučení a snaží se zlepšit svůj zdravotní stav.

Měl jste někdy pacienta, který byl opravdu náročný?

O žádném náročném pacientovi nevím, spíše to byli tací, které více zajímalo, co se s nimi děje po fyziologické a rehabilitační stránce (těm jsem situaci osvětlil) nebo tací, kteří měli zájem udělat pro sebe ještě něco navíc. Bylo-li to v mé kompetenci a v časových možnostech, snažil jsem se pacientovi vždy vyhovět. Jindy jsem mu doporučil postup či zdroje, odkud může čerpat informace anebo na koho se může obrátit.

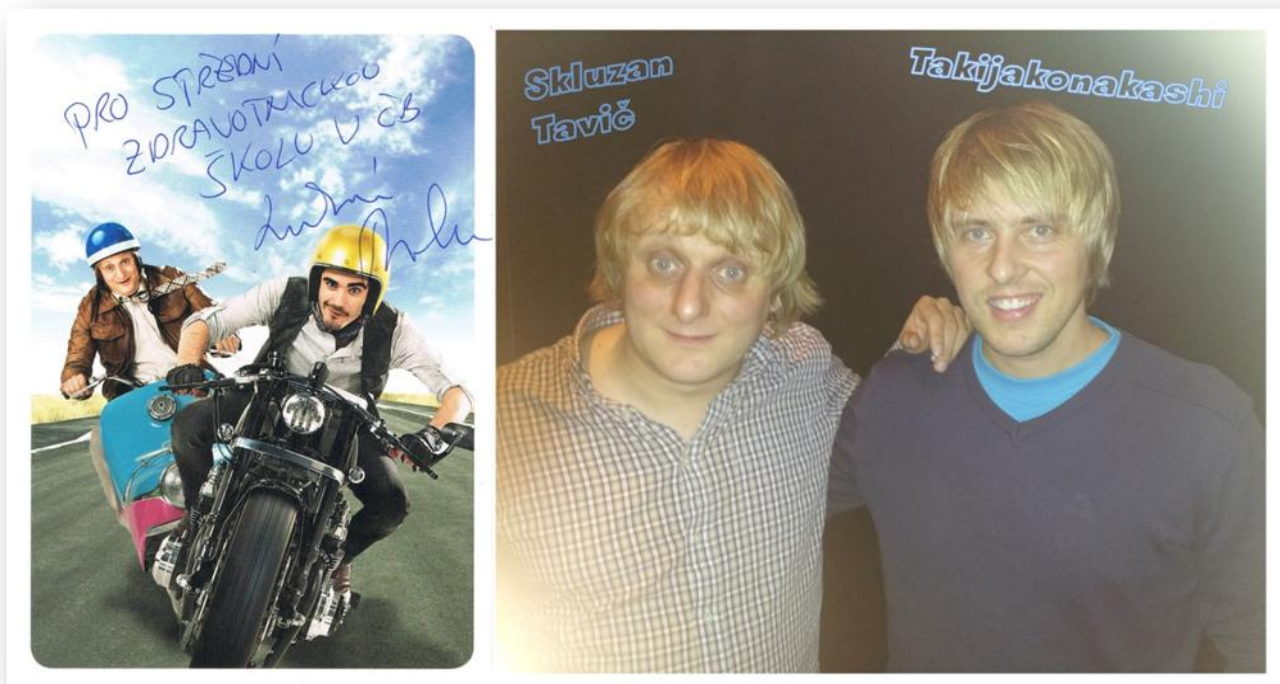
Jaký je Váš osobní zážitek z maturity?

Maturita je asi pro každého žáka stresující. Těmto stavům jsem se taktéž neubráníl a doposud považuji maturitu za jeden z nejvíce stresujících okamžiků ve svém životě. I přes to, jaký jsem

zmatkař a trémista, jsem maturitu nakonec úspěšně složil a od té doby se držím rčení: „Co tě nezabije, to tě posílí“ a „Všechno zlé je pro něco dobré“. Neustále se utvrzuji, že čím častěji přijde člověk do kontaktu s vysokými nároky, tím více jej tato zkušenost posílí a rozvíjí. Je také pravdou, že znám ze svého okolí i jedince, kteří ani maturitu nemají, a přesto úspěšně podnikají a vedou si v životě velmi dobře. Na složení této „zkoušky dospělosti“ sice život nestojí, mnohdy jej však do velké míry ovlivňuje.

Slovo závěrem...

Musím říci, že jsem spokojený s rozhodnutím působit ve škole jako učitel a budu se snažit, aby vedení i žáci byli spokojeni se mnou. Asi jako u většiny začínajících učitelů je značnou součástí mého volného času to, že na školu myslím. Důkazem je i věnování jedné „reklamní“ celebrity, Lukáše Pavláška (viz níže), které jsem pro školu „ukořistil“... a říká se, že jsme si velmi podobní... ☺

NAŠI MASÉŘI NA MISTROVSTVÍ EVROPY VE FOTBALE ???

Dne 5.4. 2013 se konalo v Areně SPARTY v Praze již 32. mistrovství Evropy Probačních služeb v sálovém fotbale. Této akce se zúčastnilo 24 mužských a 8 ženských týmů z vybraných evropských zemí. Nejvíce týmů jako obvykle dorazilo z Německa a Rakouska, dále z Anglie, Skotska a Švýcarska. Letošního mistrovství se též zúčastnily 2 české týmy mužů a 1 tým žen.

Na akci byli z naší školy vybráni 3 žáci ze 4. ročníku a 3 žáci z 2. ročníku oboru Masér

sportovní a rekondiční. Tito žáci se mistrovství účastnili jako součást realizačního týmu a zajišťovali masáže po celý den turnaje. Masážní emulze a mléka nám zajistil sponzor, firma JUTTA,s.r.o. (značka EMSPOMA).

Nutno podotknout, že výkony sportovců předčily už jen výkony našich masérů, kteří se více než 8 hodin poctivě věnovali všem zájemcům o sportovní a relaxační masáže. Maséři prováděli pohotovostní masáže dolních končetin (před sportovním výkonem), masáž mezi sportovními výkony i relaxační masáže dolních končetin, zad a šíje. Masáže zad účastníci ocenili zejména po ukončení sportovních výkonů. Důkazem toho, že masáže byly kvalitní a

žádané, naznačovaly jednak fronty, které si účastníci rádi vystáli, a zejména pak fakt, že se někteří účastníci vraceli i 4x na stejnou nebo i jinou masáž.

Naši maséři museli čelit též komunikační bariéře, jelikož se na ně obraceli účastníci s dotazy a prosbami v německém nebo anglickém jazyce. Žáci se přesvědčili, že jazyky jsou velmi důležité a mohou v jejich profesi přispět k získání zaměstnání s vysokým finančním ohodnocením.

Po čas turnaje měli žáci možnost vidět tejpování ve sportovní praxi. Obrátilo se na nás několik účastníků s prosbou o kinesiotejping (kolena, záda, šíje, stehenní svaly), a to aniž by

věděli, zda něco takového maséři umí a dělají. Tato skutečnost svědčí o faktu, že je tejping již nedílnou součástí regenerace a podpory ve sportu. O tom, jak je tejping sportovcům nápomocný, se žáci přesvědčili ve chvíli, kdy si jeden ze švýcarských fotbalistů bolestivě natáhl tříslo. Zdravotníky zaledované místo hráč nepovažoval za dostatečně ošetřené a chtěl oblast podpořit kinesiotejmem. Po aplikaci tejpů hráč Zurichu dokázal opět vstoupit na hrací pole a jeho tým nakonec v turnaji zvítězil. Po vítězném utkání směřovaly kroky tohoto hráče právě k nám s velkým poděkováním za perfektní ošetření. Jediná smutná věc na ošetření bylo, že tým Zurichu ve finále porazil právě český tým. Z pohledu našeho profesionálního zdravotnického přístupu nelze než se těšit z úspěšného ošetření klienta namísto vlasteneckého truchlení nad prohraným utkáním a ztrátou prvenství České republiky.

Žáci se též jakožto součást poděkování za realizaci masážních výkonů mohli účastnit slavnostního galavečera a rautu. Před vyhlášením vítězů vyslovil velké poděkování našim masérům hlavní realizátor turnaje - Mgr. Zatloukal (obrázek vpravo níže). Ohlušující potlesk všech účastníků turnaje naznačoval jediné: „Bylo to super, moc děkujeme!“ V tomto duchu také pronášel proslov Mgr. Zatloukal, který mimo jiné v průběhu večera masérům osobně

poděkoval a při této příležitosti zmínil, že servis, který maséři poskytli, byl **naprosto skvělý a povznesl úroveň turnaje o značný kus výše.**

„Akce PRAHA“ nepatřila zrovna ke snadným...

...a některé značně zmožila

Každý namasíroval okolo třiceti sportovců za den, což rozhodně není lehký úkol!

... a na své výkony byli někteří náležitě pyšní:

Budu-li citovat pohled studentů na akci:

Vašek: „Tohle byla nejlepší školní akce za celou střední!“

Pavλίna: „Za ty zkušenosti ta námaha rozhodně stála a je mi jedno, že mi někteří spolužáci před odjezdem tvrdili opak.“

Lucie: „Já bych klidně šla masírovat i další den.“

Michaela: „...já taky.“

Všichni: „A co příští rok? Pojedeme zas, vidíte, pane učitelí?!“

A i když na tuto otázku odpověď zatím neznám, jelikož bude záležet na zájmu realizátora turnaje v roce 2014, kterým se staly německé Drážďany, na způsobu financování akce a zejména pak na souhlasu pana ředitele, věřím, že to rozhodně nebyla poslední akce tohoto druhu!

Na tomto místě bych i já rád za skvělé výkony jmenovitě poděkoval Vaškovi Viktorovi, Lucii Madaraszové, Michaele Kubatové, Vlastovi Baštovi, Pavlíně Špačkové i Kláře Filipové. Všichni zde dokázali, že dovednosti masérů naší školy jsou na vysoké úrovni a můžeme být na ně náležitě pyšní. Poděkování patří též pedagogům, Mgr. Wohlgemuthové a PhDr.Váchovi PhD. a to za jejich čas, který věnovali jazykovému překladu dotazníků.

PS: Postrádám igelitovou tašku plnou topinek, naposledy spatřena na křižovatce Pražská a Nerudova 😊

K pramenům školství

Dnešní studenti si neustále stěžují na to, že se ve škole učí zbytečnosti. Ať už jsou to žáci základních nebo středních škol. Ano, učíme se složité vzorce, abychom je dřív nebo později mohli zapomenout. Jenomže kdybychom se je neučili, učitelé by za chvíli neměli co učit. A co bychom bez nich dělali? A oni bez nás...

Tak mě teď napadlo. Udělejme si malé srovnání, jaké by to bylo, kdybychom chodili do školy o nějaké to století dříve. Například v době kamenné. Moc se nedivte. I pravěk přinesl mnoho významných pokroků ve školství.

Takový pan učitel, to byla autorita. A cožpak takový pan ředitel nebo dokonce školní inspektor. Ale nebudu zas tak zabíhat do detailů. Možná někdy příště. Začneme něčím méně náročným, kupříkladu hodinou kreslení. Dnes si lidé veškeré věci na malování mohou zakoupit ve výtvarných potřebách. V době kamenné si pravěcí lidé kupovali tyto věci přímo od mamuta. Na kreslení drobných detailů používali jemnou srst z mamutího krku a na běžné vymalování jeskyně ostré chlupy ze hřbetu. Naštěstí mamutům roste srst dost rychle na to, aby stihli zásobovat nadějně umělce. Škála barev ještě nebyla tak široká jako dnes. Tehdejším „umělcům“ ale bohatě stačilo pár pastelek. Alespoň nemuseli v aktovkách nosit obrovské penály.

Při hodinách tesání soch, což byl dle dochovaných důkazů velmi oblíbený předmět, měli výhodu. Nemuseli pro kameny chodit daleko. Mohli tesat hned za dveřmi své jeskyně. Úkazy, které vědci často připisují přírodě, jsou mnohdy dílem těchto umělců. Tímto se do vědeckých výzkumů dostávají trhliny. Je totiž dokázáno, že se pravěcí lidé stěhovali za obživou. Své jeskyně ale mimojiné opouštěli právě kvůli nedostatku nepoužitých kamenů.

Další z odborných předmětů byly hodiny vaření. Budoucí kuchařinky vyučoval pravěký šéfkuchař. Určitě to byl nějaký prapředek dnešního Jamieho Olivera. Pravěká kuchyně vařila výhradně z mamutího masa. Vidíte, že mamuti byli důležité nedostatkové zboží. Dodávali srst na štětce, maso na vaření a kdoví, co ještě. O pravěké gastronomii si můžeme povídat jindy. Nejdůležitější součástí vzdělání zaujímal hodiny lovu. Studenti se při nich nemohli ulejtvat jako my při tělocviku. Jim šlo o život, proto museli být stále ve střehu. Někteří žáci kvůli tomuto předmětu ani nedostudovali...

Tak co? Myslíte si, že to máme ve škole oproti pravěku těžké? Každá doba je náročná něčím jiným, ale o tom zase jindy...

A. Lišková ZLY1

Budějovická zdrávka v Národním divadle

Dne 18.3.2013 podnikla naše škola výlet do Prahy

do Národního divadla na hru Cyrano z Bergeracu od francouzského básníka Edmonda Rostanda. A dojmy?

Netuším, zda se cítí všichni nervózní jako já. Po dlouhé době je potřeba vyměnit oblíbené rifle za společenské šaty a obleky. Na podpatcích jsem nestála celou zimu, ale určitě nejsem jediná. Drkotají mi zuby zimou a v tenkých šatech a kabátku nedočkavě vyhlížím autobus. „Já tu asi zmrznu,“ ozývá se mi za zády. „Jak může být v březnu takové počasí?“ odpovídám, ani nevím komu. Konečně v půl čtvrté vyjíždíme do Prahy.

Vstupenky jsme měli doma již 2 měsíce předem, a přesto se našli tací, které do divadla museli pustit bez vstupenky. Procházíme po červených kobercích a míříme každý ke svému sedadlu. Po několikátém zazvonění se vytáhne opona a před našimi zraky se objevuje scéna se spoustou známých herců. V první části se sejde měšťanstvo, vojáci i zloději na divadelním představení. Vidíme dámu Roxanu, šlechtice Kristiána de Neuvilletta a Cyrana z Bergeracu, bratrance Roxany. Cyrano Roxanu tajně miluje, ale protože má dlouhý nos, nemá u žen štěstí. Roxana miluje Kristiána a svěří se Cyranovi. Kristián je mladý a krásný, ale neschopný sepsat několik slov milované ženě, a tak jeho jménem vše píše a Roxaně přednáší Cyrano. Roxana si myslí, že jí vše říká a píše Kristián. Hrabě De Guiche, kterému se Roxana líbí, pošle Cyrana a Kristiána do boje se Španěly. Roxana přijíždí na bitevní pole a Kristián se rozhodne říct jí pravdu o dopisech. Ale je zraněn Španěly a Roxaně umírá v náručí. Je to smutný konec, mám v očích slzy, ale hra tímto nekončí. Po patnácti letech, kdy Cyrano navštěvuje Roxanu v klášteře, je na něho spáchán atentát a je zraněn. Čte poslední Kristiánův dopis, přestože je tma, zná ho z paměti. V tu chvíli Roxana pozná, že po celou dobu milovala jeho. Cyrano však umírá.

Nyní je skutečně konec. „Bylo to pěkné, ale smutné,“ pronesu ke spolužačce. „Je to tak, ale příště pojedem zas, jo?“ říká. „Jasně,“ odpovím. „Stálo to za to.“ A tak vzkazuji všem – neseďte doma a vyražte si za kulturou.

Lenka Nouzová ZLY3

ZNÁTE SVOU ŠKOLU? TA BAGETA MOHLA BÝT VAŠE !!

Ne každý den se mi podaří mít připravenou svačinu, ovšem díkybohu za náš bufet. Při každé návštěvě bufetu mé oko sklouzne k boxu s bagetami a vždy se zájmem zkoumám různé chutné “druhy“ baget. Když vidím kuřecí nebo šunkovou, sbíhají se mi sliny. Ovšem s bolestí v srdci si uvědomím, jak mám prázdnou peněženku, a vrátím se do reality. Potom si za zbylé peníze koupím dvě suché housky.

Ve škole proběhla soutěž od 01.04. do 12. 04. soutěž s názvem Znáš svou školu dobře? Hlavní cenou byla poukázka na jakoukoli bagetu ze školního bufetu, stačilo jen odpovědět na osm záludných otázek.

Správné řešení znělo:

1. Co je v ředitelně na obraze? *Mlýnské kolo, krajina*
2. Kolik je obrazů v uč. č. 12 na skleněných kostkách? *9*
3. Jakou částku věnovalo Lucembursko naší škole? *3 miliony*
4. Kolik je na naší škole češtinářů? *5*
5. Jak se jmenovaly celým jménem naše dvě ředitelky na škole? *Karla Mikušková, Bohumila Veleová*
6. Kolik je lehátek v uč. č. 302? *6*
7. Kolik je dlaždic na podlaze schodiště v tělocvičně? *106*
8. Kdy byla dokončena stavba dívčího zdravotnického lycea? *r. 1906*

Bohužel nemůžeme vyhlásit vítěze, jelikož se nikdo neodhodlal odpovědět. Škoda.

Autoři: Martin Jindra ZLY4, Veronika Karasová ZDA1.A.

Deník zděšeného prváka

Milý deníčku,

dnes ti povím, jak jsem vyrazila do světa. Ne že bych si snad sbalila svých pět švestek, ranec buchet a zamávala plačící matce se slovy: „Jednoho dne se vrátím...“ Vlastně když nad tím tak přemýšlím, přesně tak to bylo. Až na tu část s těmi pěti švestkami. Místo nich jsem sebou táhla kufr plný oblečení a jídla (to abych po cestě náhodou neumřela hlady). A rovněž část se starostlivou matkou je také pravdivá. Takže vybavená máminými radami, zákazy a nabádáním, ať se alespoň párkrát ozvu, aby věděla, že jsem stále ještě naživu, a krabicí plnou buchet (když do světa, tak s českou buchtou!) jsem přešlapovala před autobusem. Co si budeme povídat, cesta byla strašná. Celou noc jsem se snažila najít nějakou přijatelnou polohu, v níž bych byla schopná usnout a nezpůsobit si skoliózu páteře. Marně. Ale myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že ta cesta zato stála.

Kdybych měla popsat, co vše jsme viděli a zažili, potřebovala bych k tomu alespoň půlku tohoto časopisu. Takže to shrnu. Určitě největším zážitkem pro nás všechny byl pobyt v rodinách. Já a moje kamarádka jsme zažily něco, čemu se říká kulturní šok. Skončily jsme totiž u jedné starší paní v domě, v němž se uklízelo naposledy před první světovou válkou (pokud vůbec). Náš pokoj svými rozměry připomínal krabici od bot vytapetovanou nejrůznějšími pokyny, zákazy a instrukcemi. Ačkoli nekouřím, bylo mi zakázáno kouření v pokoji a na záchod jsem směla chodit pouze do deváté hodiny. Značné nesympatie jsme vzbudily ve vnukovi naší bytné, který se nás chtěl zbavit tím, že taxikáři udával jinou adresu, než bylo místo srazu. K jeho nelibosti jsme se vždy vracely. Jediný, kdo si získal mé sympatie z celé té famílie, byl pes Tizzie. Možná to bylo tím, že on jediný po mně nevyžadoval, abych mluvila anglicky. Co se týká ubytování, šly jsme z extrému do extrému. V druhé rodině jsme obývaly celé podkroví. Největším zážitkem byla koupelna, kde byl systém třídění odpadu doveden do naprosté dokonalosti. Vlastní koš měly dokonce i ruličky od toaletního papíru a tubičky od pasty (to aby se asi necítily utiskovány). Paní vládla nejen nad odpadky, ale i nad

svým manželem. Ten zřejmě uměl pouze větu „Excuse me“. Slovník naší bytné obsahoval nadměrně často slovo clean.

Dali jsme zapravdu p. uč. Sádlovi, že Anglie je jediná země, do které se nejedí za jídlem. Pravdu měla i moje máma (ostatně jako vždycky), která mi říkala: „Jez, dokud jsi doma, v Anglii poznáš, co je to blaf.“ Pozitivní gastronomické zážitky jsme neměli nikdo. P. uč. Kovář dostal od rodiny sváču s nadměrnou dávkou penicilínu (nikoliv v tabletách). Kdo nebyl ohrožen smrtí vyhladověním, toho ohrožovalo moře. Jistý jedinec byl spláchnut přílivovou vlnou a namočil si nové boty z Primarku. Boty i jedinec přežili, ale o boty se postaral domácí mazlíček rodiny, který k nim pocítil náklonnost a v noci je láskyplně ohlodal. Během naší návštěvy v Primarku rapidně stoupla tržba, čímž jsme pomohli Anglii dostat se o krůček z hospodářské krize.

Na závěr bych chtěla říct, že pobyt v Anglii byl úžasný. Teď si šplhnu u p. uč. Štixové, jelikož pro naši anglickou misi použiju latinský výrok: Vini, vidi, vici (Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem.)

NO SMOKING IN BEDROOM

NO EATING IN BEDROOMS

NO PULLING CURTAINS BACK IN WINDOWS

NO PUTTING TOO MUCH TOILET PAPER OR ANY

OTHER ITEMS DOWN IN TOILET BOWL

NO SLAMMING DOORS

NO THROWING OR FIGHTING IN BEDROOMS

NO NOISE AFTER 9 PM

NO SHOWERS LATE AT NIGHT IF SO PLEASE
SHOWER IN THE MORNING

ANY PROBLEMS TALK TO HOST MOTHER

THANK YOU FOR YOUR CO-OPERATION

Literární soutěž

Anglie-země dostihů.Právě na jednom takovém dostihu se teď nacházíme.Nejsou to však koňské dostihy,jak je známe,ale dostihy štíhlých závodních chrtů.Všude je cítit napětí.Sázkové kanceláře přijímají další a další nové sázky.majitelé psů nedočkavě vyčkávají na start.Smráká se.Obloha je zatažená.Každý cítí, že bude pršet a dostih bude ještě náročnější.Konečně.Je to tady.Hlasatel oznamuje začátek.Nastává zmatek.Majitelé chrtů se snaží psy dostat do startovních boxů.Všude je slyšet štěkot nervózních psů.

Mám strach.Cítím,jak se mi napínají svaly.Vím,že musím být nejrychlejší.Podaří se mi to? Netrpělivě čekáme na výstřel.Nastalo ticho.Tep mého srdce je ohlušující.Krev mi pulsuje v žilách.Rozhodčí na startu zvedá ruku s pistolí. Zvuk výstřelu se rozlehl po tribunách.Ted'.Běžím co nejrychleji.Mé tlapy se téměř nedotýkají země. Soupeři mě dohánějí.Nemohou mě dohonit.jsem nejrychlejší.Blížím se k poslední zatáčce.Zablesklo se.Spustil se déšť.Je tak silný,že ani nevidím,kam běžím.Všude je bahno.Dráha je rozmočená.Cíl je nadosah.Utíkám.Připadá mi však,že stojím na místě.Chci zrychlit.Najednou cítím,jak mé tlapy kloužou po blátě.Nemohu nic dělat.A už ležím na zemi.Sny o výhře se rozplynuly jako dým.Snažím se zvednout.Nejde to.Hlava mě bolí a točí se se mnou celý svět.Je zima.Těžkou mi víčka.Zavírám oči.

Zdá se mi,že běžím po rozkvetlé louce.Svíí slunce.Je to skutečnost, nebo sen?Probouzím se s pocitem viny.Nezvládl jsem to.Můj pán počítal s výhrou.Ted' mě čeká trest.Tušil jsem správně.Jen co jsem otevřel oči,spatřil jsem svého pána.Blíží se ke mně s tyčí v ruce.Cosi na mě křičí.Padají rány.Dřevěná tyč dopadá na mé zesláblé tělo a láme mi kosti.Cítím ukrutnou bolest.Cením zuby.Nepomáhá to.Snažím se uniknout dalším ranám.Marně.Temnota mi zaslepila oči.Nevím,co se to se mnou děje.Zase se mi zdá ten sen o louce, slunci a květinách.Opět otevírám oči.Bojím se,co uvidím.Vidím mříže.Cítím pach krve.Chci se pohnout.Nemohu.Mám zlámané nohy?Jsem v kleci.Chci pryč.Kňučím bolestí.Dohání mě to k

šílenství. Čekám pomoc, která nepřichází. Po chvilce opět vidím přicházet svého pána. Bojím se. Chci utéct. Nemohu se hýbat. Pán otevírá klec. Vchází. Srdce mi bije jako o závod. Nevím, co od něho mám čekat. Sklání se ke mně. Chce se dotknout. Mým tělem projede silná bolest. Chtěl ošetřit má zranění. Já čekal další rány. Zakousl jsem se mu do ruky. Vyjekl bolestí. Snažil se mě setřást. Poté mě rukou odmrštil do kouta klece.. Už už sahal po tyči. Na nic jsem nečekal. Z posledních sil jsem běžel pryč. Slyším, jak něco volá. Nevnímám jej .běžím dál. Zastavil jsem se až v temné odlehlé uličce. Stulil jsem se do klubíčka v koutě. Zavřel jsem oči.

Probudila mě až strašlivá rána. Co se to děje? Očima pátrám po příčině toho hluku. Nic jsem však nenašel. Pomalu se potácím prázdnou ulicí plnou tajemných až strašidelných zvuků. Za sebou slyším kroky. Otočím se. Předě mnou stojí velký statný dobrman. Z huby mu teče pěna. Vrčí na mě. Nevím, co mám dělat. Mám utéct? Ne. Přece by mě hned dohonil. Musím zachovat klid. „Co chceš?“ ptám se ho. „To je moje území. Co tady chceš?“ „Já tady jenom procházím. Je mi zima, mám hlad a žízeň. Nevím, kam mám jít.“ „Mně je jedno, kam půjdeš. Hlavně už zmiz.“ „Dobře. Vždyť já už jdu.“ Pokračuji v cestě. Nohy únavou už ani necítím. Hledám místo k odpočinku. Schoulím se tamhle k tomu plotu. Pomalu usínám. Najednou se vedle mě znovu ozve vrčení. „Co tady ještě děláš?“ To je zase ten dobrman. „Odpovíš mi? Co tady ještě chceš!“ „Já si chci jen odpočinout.“ „To je mi fuk. Řekl jsem ti, abys zmizel a ty si tady klidně usteleš.“ „Promiň. Já tě nechtěl naštvat nebo urazit.“ „Omluvy ti nepomůžou. Teď to schytáš!“ „Ne. Prosím ne!“ Jeho ostré zuby se najednou zakously do mého rozbolavělého těla. Znovu a znovu mě kousal. Když mě pak odhodil k plotu, nemeškal jsem. Ze všech sil jsem se snažil podlézt pod plotem. Ostré dráty se mi zařezávají hloub a hloub do kůže. Necítím žádnou bolest. Musím odtud zmizet. Nakonec se mi to povedlo. Jsem na druhé straně plotu. „A doufám, že se tady víckrát neukážeš!“ volá za mnou.

Bloudím temnými studenými ulicemi Londýna. Je mi zima. Mám hlad a žízeň. Za sebou zanechávám stopy krve. Potká mě ještě něco dobrého, nebo mám čekat už jen to špatné? Najednou mě v nose zašimrá silná lahodná vůně teplého dobrého jídla. V mém srdci roste naděje na záchranu. Blížím se k místu, odkud vůně pochází. Sbíhají se mi sliny. K ručí mi v žaludku. Musím doufat, že narazím na hodné lidi, kteří mi dají najíst. Když jsem dorazil k místu zrodu lákavé vůně, zjistil jsem, že pochází z hospody. Oknem vidím místnost plnou lidí, kteří se

smějí, pijí a jedí to výborné jídlo. Hladem se mi svírá žaludek. Představuji si, že jsem v místnosti, kde stolují lidé a ti mi podávají zbytky šťavnatého masa. Sen se však rozplyne. Kdosi na mě zakřičí: „Táhni odtud, ty smradlavý psisko!“ Pomalým krokem odcházím s malou dušičkou. Ztratil jsem veškeré naděje na záchranu. Jak takhle sám bezmocný bloudím prázdnými ulicemi, pohlížím lidem do oken. Vidím hodné lidi, kteří si hrají a mazlí se se svými psy. Vzpomínám na ty časy, kdy si se mnou můj pán také hrál. To bylo ale za časů, když jsem byl ještě malé roztomilé štěně. Je mi z těch vzpomínek smutno. Uvědomuji si, že čím déle takhle bloudím, tím méně mám sil. Velmi silně krvácím z ran způsobených krutým světem. Už nemohu dál snášet tu palčivou bolest. Snažím se nalézt teplé místo k úkrytu. Pomalu se snáší studená ranní mlha. Je čím dál větší zima. Jediné teplé místo, které jsem našel bylo vedle vchodových dveří nějakého domu. Ulehl jsem na rohožku a zavřel oči. Opět se mi zdá ten krásný sen o nádherné voňavé louce. Slunce pálí. Necítím žádnou bolest. Už se nechci z toho snu probudit. Chci pořád být na světě bez násilí, strachu a zlosti. Víím, že už se nikdy nevzbudím. Pořád budu tady na louce, kde mě nic netrápí

. Ráno před svými dveřmi na rohožce našel starý pán mrtvého, zmrzačeného štíhlého chrta. Nevěděl, co se tomu ubohému zvířeti stalo. Zabalil ho do starých hadrů a zahrabal ho do vlhké hlíny na své zahradě plné květin. Tak skončil život kdysi slavného dostihového šampiona

Litost

*Ve vanoucím větru,
stále se houpaly.
Houpaly se dál,
kolem žádný život,
jen dvě vyzáblé bílé tyčky,
bez oděvu, bez tepla,
a pod nimi ustálá podzimní hlína.
Podoba štíhlého chrta
jako by říkala,
nikdy zde nic nebylo
a nikdy nebude.
Přicházející bílý dým
do černého prázdna.
Ten chladný pocit,
který říká: vzal mi tě stín.
Mlha přišla a já nakonec se ptala,
proč s jinou u oltáře jsem stála.....*

Lucie Miklová AZT3

Temný stín

*V samém srdci louky, jež při svitu měsíce
voní,
já vedl tě za ruku - znaven tou hořkou
silnou vůní.*

*Lituji polibku, cos poslala ho vzduchem,
havran je mi sladší, to ty, má drahá, ty jsi
zlým duchem!*

*Bořím se v hlíně, lepší bahnitá bota,
než tebe na očích, jde na mě slabota!*

*Potácím se loukou, jen s tebou, v zimě,
nechci tu být sám v touze a zlobě
jen s tebou samotnou....*

Proč tu s ní už tenkrát někdo šel?

Dusím se tou zlou vůní nezkrotnou.

Mlha, stín, svobodný blesk z mraků střel!

Potácíš se dávno ve světě druhých.

Sedím tu sám, v samém srdci louky.

Tvář plnou slz - jen těch suchých.

Mám neskonalou radost - slyším zvuky....

větev se zlomila, dřevo praská,

někdo se blíží...

*„Ne! Chci být sám,“ říkám tichu po
hláskách.*

Tak pozdě bylo, rosa padá.

„Jsem zvíře!“ zařval do strašné temnoty.

Ne nadarmo - přišla s ním krutá smrt,

proto mu přezdívali vysoký štíhlý chrt.

Tereza Horká AZT3